EXILUL ROMÂNESC

ANUL II Nr. 5 — Ianuarie 1956

INSEMNĂRI

Boala Regelui Mihai

După cum se afirmă din mai multe părți, Regele Mihai ar suferi de o gravă depresiune nervoasă. Boala ar fi atât de înaintată încât Regele Mihai s'ar gândi chiar să abandoneze soartea dinastiei, renunțând la orice veleitate de a-și mai recâștiga tronul. Anturajul său face eforturi ca să-l rețină dela acest pas fatal pentru existența Comitetului Vișoianu.

Afecțiunea de care sufere fostul suveran e provocată de copilăria lui sdruncinată și de vicisitudinile domniei. Copilăria a trebuit să și-o împartă între mediul corupt dela Palat și iubirea mamei sale, a cărei grijă supremă a fost să-l ferească de primejdii. Când a ajuns pe tron, era un tânăr timorat de evenimente și lipsit de orice experiență a afacerilor publice. Elena Lupescu veghia ca prințul moștenitor să nu fie pus în contact cu realitățile politice, pentru a nu se emancipa de sub influența anturajului. Sub Antonescu, Regele Mihai a avut tot atât de puțin prilej să-și exercite spiritul de inițiativă și de gândire autonomă, iar când s'a hotărît să-și învingă complexul de inferioritate și să-și ia revanșa față de umilințele suferite, a căzut în cursa impostorilor. După 23 August, aceeași carență de personalitate l-a împiedicat să-și asume riscurile unei atitudini contra ocupanților. El a plecat doar când Rușii nu mai aveau nevoie de serviciile lui. Nici în exil, unde Regele nu se putea plânge că-i oprimat de Antonescu sau de comuniști, nu a dat dovadă de o mai mare comprehensiune și simț al răspunderii. Judecata Regelui e total controlată de Gen. Lazăr, care la rândul lui execută consemne străine intereselor românești. Faptul că de nouă ani Regele patronează impostura dela Washington îl descalifică sub unghiul disponibilităților lui sufletești. Această întovărășire îl dovedește incapabil să gândească național problemele care se pun astăzi și se vor pune mâine poporului nostru. După părerea noastră, cel mai deficitar examen l-a trecut Regele Mihai în exil. Nu este exclus ca sentimentul ce-l nutrește Mihai despre propria lui impotență politică, soldată cu atâtea catastrofe, să-l fi adus în starea de melancolie depresivă de astăzi.

Anchetă contra lui Malaxa

F.B.I. din Washington a întreprins o vastă anchetă contra fostului industriaș român, Nicolae Malaxa, actualmente aflător în Statele Unite. Ancheta a fost determinată de denunțurile unor membri ai Comitetului Național, cari, la rândul lor, nu fac altceva decât să execute ordinele familiei Auschnitt. Noua răbufnire a afacerii Malaxa în Statele Unite e unul din multiplele episoade ale luptei ce-a isbucnit pe vremuri în țară între cei doi magnați ai industriei românești. Auschnitt era bancherul și favoritul partidului național-țărănesc. Nicolae Malaxa câștigase încrederea fostului rege Carol.

In fond, afacerea asta pe noi nu ne interesează. E o luptă între doi rechini, iar poporul românesc și exilul n'au niciun motiv ca să iubească pe unul mai mult decât pe celălalt. Nicolae Malaxa are 72 de ani, iar Max Auschnitt zace paralizat. Si din punct de vedere al viitorului așadar, problema e de puțină importanță. Dacă totuși nu putem rămâne indiferenți la ancheta întreprinsă de F.B.I. contra lui Malaxa, e din cauza naturei acuzațiilor ce i se aduc acestuia.

Persoanele care au fost interogate asupra lui Malaxa la Roma, Paris, Madrid şi în Germania, au rămas crucite de capacitatea de „canaillerie" a denunţurilor din reţeaua Creţianu. Li s'a cerut să răspundă, de către trimişi speciali ai F.B.I., dacă Malaxa e legionar şi încă de un anumit grad, dacă în casa lui s'a pregătit rebeliunea de către statul major al mişcării, dacă el a procurat arme legionarilor şi alte asemenea iscodiri pe care şi omul de pe stradă ştie că nu sunt adevărate. Mult mai aproape de adevăr este declaraţia că „rebeliunea"s'a pregătit în casa lui Creţianu decât că a avut Malaxa sau noi vreun amestec cu iniţiatorii ei.

Malaxa, venind în America, s'a isbit de omniprezenţa lui Auschnitt, care se bucura de sprijinul finanţei şi influenţei evreieşti în Statele Unite. Ca să poată para atacul lui Auschnitt, Malaxa a făcut apel la serviciile Gen. Rădescu, oferindu-i în schimb anumite posibilităţi pentru asistenţa materială a refugiaţilor. Un motiv în plus ca impostura să-l deteste. Gen. Rădescu a reuşit să echilibreze influenţa reţelei Creţianu la Americani, scutindu-l de neplăceri pe Malaxa, dar după moartea Generalului, grupa Auschnitt-Vişoianu-Creţianu a reluat ofensiva de dislocare a acestuia din Statele Unite.

După succesul ce l-a obţinut Comitetul Naţional la O.N.U., e de datoria lui să cureţe şi în America terenul de indezirabili.

O nouă versiune

Dl Creţianu, ca să potolească curiozitatea amicilor săi privitoare la schimbarea de cetăţenie, le-a comunicat extrem de confidenţial că s'a expus valului de indignare din exil din motive super-patriotice.

In ţară, Dl Creţianu are o avere frumuşică. Aceasta avere ar sta mai bine să fie aici în exil, unde ar servi la continuarea luptei de eliberare, acum când fondul elveţian e pe sfârşite. Devenind cetăţean american, comuniştii vor fi obligaţi să-i restituie averea, care, bine înţeles, va fi destinată scopului mai sus menţionat. In definitiv, Stalin a prădat o bancă din Tiflis ca să procure bani pentru mişcarea revoluţionară. Schimbarea de cetăţenie, pentru un om de talia, trecutul şi valoarea lui, constituie desigur o „diminutio capitis", dar cine se mai gândeşte la acest sacrificiu când interesele ţării sunt în joc...

Si noi păstrăm ferma convingere că Dl Creţianu va ajunge momentul în care comuniştii îi vor pune la dispoziţie echivalentul în dolari al averii lui din ţară. Se vor găsi, desigur, mulţi amici de-ai lui, români şi americani, cari să considere operaţia normală. Pentru orice român însă, care cunoaşte cât de cât ceva din trecutul Dlui Creţianu, transferul averii lui din R.P.R. în Statele Uânite nu poate să însemne altceva decât echivalentul în dolari al serviciilor prestate în contul armonioasei colaborări româno-bolşevice.

Exilul la strâmtoare

Exilul românesc se află în prada unei noi agitaţii, provocate de ofensiva reperistă de recuperare a fugarilor. Acţiunea Comitetului de repatriere dela Berlin nu trebuie subestimată. Ea se desfăşoară într'un moment excepţional de favorabil pentru a da anumite roade. Comuniştii au calculat bine acest moment. Ei încep să strângă sforile în Occident contând pe efectul descurajator ce-l va avea printre refugiaţi primirea Republicii Populare Române la O.N.U. După zece ani de denunţare a pericolului comunist şi de sacrificii pentru cauza Occidentului, reprezentanţii lumii apusene n'au altceva mai bun de făcut decât să consacre existenţa legală a regimului de teroare din România, ridicat pe mormane de cadavre.

Această replică absurdă şi desonorantă a Occidentului la eroica rezistenţă a poporului român va contribui la măcinarea exilului mai mult decât toată propaganda şi toate infiltraţiile comuniste de până acum. Desgustaţi de hâdoşenia morală a Occidentului, mulţi refugiaţi vor prefera să se înmormânteze în anonimatul altor popoare, degajându-se de orice responsabilitate pentru soartea neamului. Se vor găsi şi dintre acei cari se vor întoarce în ţară, cu tot riscul la care se expun, pentrucă nu mai văd nicio altă perspectivă decât de a muri pe meleaguri străine.

Pentruca desperarea să se ascută la maximum, cercurile yaltiste dela Free Europe oferă impostorei anticomuniste dela Washington şi New York tocmai în aceste momente toate avantagiile posibile de ordin material, politic şi propagandistic, pentru a-şi întinde dominaţia asupra sectoarelor din exil, rămase până acum neacaparate.

Refugiaţii sunt invitaţi, deci, să aleagă între ţară, impostură sau absorbţie. Tus-trele soluţiile convin atât comuniştilor cât şi Occidentului. pentrucă în oricare din ele naţiunea robită nu mai e prezentă în ţările libere ca să le reamintească crima.

Comitetul de repatriere dela Berlin şi Comitetul Naţional dela Washington sunt două aspecte ale aceleaşi ppropleme. In spatele Comitetului de repatriere dela Berlin stau duşmanii cunoscuţi ai poporului român, mai uşor de reperat; în spatele Comitetului Naţional dela Washington sunt aceiaşi duşmani, camuflaţi sub masca anticomunismului. Telul e acelaşi: de a desfiinţa printr'o presiune concomitentă dela Est şi Vest şi acea fâşie îngustă de conştiinţă românească ce s'a mai păstrat, liberă şi independentă, în exil.

Ce oferă

Citind „Glasul Patriei", organul Comitetului reperist de repatriere din Berlinul de Est, rămâi surprins de sărăcia de gândire şi de imaginaţie a redactorilor lui. Proza ziarului nu diferă cu nimic de sloganele de propagandă folosite de regim în interiorul ţării. Nici cel puţin nu încearcă Comitetul de repatriere să le suavizeze, să le adapteze mentalităţii unor oameni cari se bucură realmente de libertatea de conştiinţă şi de expresie. „Marile realizări ale regimului — belşugul din ţară — mulţumirea întregului popor — încetarea exploatării — sărăcia de altădată, un vis urît — numai feţe fericite pretutindeni — patria puternică şi bogată întinde cu mărinimie mâna pribegilor înşelaţi de propaganda lipsită de scrupule a Occidentului.

Fără îndoială, acest gen de a lămuri pe exilaţi nu poate fi decât contraproductiv. Foarte puţini se vor lăsa convinşi de articolele din „Glasul Patriei". Dacă unii exilaţi se vor întoarce în ţară, meritul real nu este al talentelor ziaristice dela „Glasul Patriei", ci al altor talente, al altor glasuri, care nu se exprimă niciodată în scris. E opera agenţilor comunişti, cari îşi întind firele cu dibăcie până în inima bieţilor pribegi. Sunt presiuni de altă natură care se exercită asupra lor, determinându-i să primească invitaţia de a se întoarce în închisoare. Pentrucă ţara întreagă nu-i decât o vastă închisoare, iar cei ce peţesc exilul sunt paznicii ei, transformaţi pentru ocazie în fiinţe blânde şi cutremurătoare.

Dece folosesc comuniştii limbajul propagandistic din ţară şi în ziarul destinat românilor liberi? Acţiunea de repatriere urmăreşte un îndoit scop. Nu numai să slăbească forţele exilului, dar să şi decimeze speranţele celor de-acasă. Dacă exilaţii se întorc acasă de bună voie — ei cari şi-au pus toate nădejdile în lumea occidentală — e un semn că nimic nu se mai poate schimba în situaţia ţării, că robia se va perpetua — Dumnezeu ştie cât. Deaceea e obligat fiecare proaspăt „convertit" să se adreseze exilaţilor în limbajul convenţional marxist. Declaraţiile lui, nefiind afectate de elemente deviaţioniste, pot circula şi în ţară, consolidând psihologic situaţia regimului.

La început de an

Al treisprezecelea an de cotropire sovietică şi al doisprezecelea de regim comunist în ţară e şi pentru emigraţia noastră decisiv. Cine a urmărit cu atenţie manifestaţiile despoţilor din Kremlin şi ale satrapilor din ţările satelite, îşi dă seama că în 1956 va porni un asalt general bolşevic pentru lichidarea emigraţiilor naţionale din ţările libere. In vara trecută, aproape toate statele din spatele cortinei de fier au acordat, de formă, amnistii pretinşilor infractori politici şi au încercat să ademenească pe refugiaţi prin cântece de sirenă şi tot felul de promisiuni să se întoarcă „acasa", adică să revină în ţările lor de baştină, unde, între timp, casele şi tot avutul mult-puţin cât agonisise fiecare, le-a fost luat şi risipit în toate vânturile, aşa după cum a fost distrus, cu brutalitate sadică, tot ceeace a reprezentat o tradiţie autohtonă, o amintire scumpă sau o valoare sufletească autentică.

Cu ocazia vizitei cancelarului Adenauer la Moscova, potentaţii bolşevici au încercat să obţină prin şantaj repatrierea forţată a refugiaţilor în schimbul eliberării prizonierilor germani; n'au ezitat să afirme că peste 100.000 de refugiaţi sunt reţinuţi „cu sila" în Republica Federală Germană; au întrerupt apoi chiar tranzitul de prizonieri spre a exercita astfel, sporturile de prizonieri spre a exercita astfel, încă în ultimul moment, o nouă presiune asupra guvernului dela Bonn.

Până acum toate aceste manevre nu s'au soldat decât cu unele reveniri senzaţionale ale corifeilor din emigraţiile considerate ca democratice pur sânge (cazul celei polone sau cehoslovace). La noi nu s'au produs în acest răstimp decât defecţiuni puţine şi fără importanţă. In schimb, iluzia coexistenţială după conferinţa celor patru şefi de state din Iulie la Geneva a avut drept urmare distanţarea sau retragerea bunilor noştri democraţi din acţiunea de protestare contra transferurilor masive de populaţie românească din Basarabia în Kazacstan. De abia după cea de a doua conferinţă dela Geneva, când

febra coexistenţială a scăzut brusc, le-a mai revenit inima la loc şi acelor dintre iluştrii noştri democraţi care s'au grăbit să caute un nou aranjament de contra-asigurare cu Răsăritul.

Pe asemenea calcule oportuniste îşi întemeiază deci Moscova planul de mare anvergură pentru suprimarea emigraţiilor naţionale pe care va căuta să-l ducă la împlinire în anul 1956. Fiind vorba de a răpi o temelie morală politicei americane care urmăreşte şi eliberarea „pacifică" a ţărilor subjugate din răsăritul, centrul şi sudestul Europei, aşa cum a fost enunţat acest obiectiv chiar la conferinţa din Iulie dela Geneva de preşedintele Eisenhower şi repetat din nou în mesagiul său de Crăciun, ne putem da seama câtă stăruinţă înverşunată vor depune bolşevicii în această chestiune.

Anul nou a şi început cu un desacord strident. Sângerosul clown Hruşciov, după ce şi-a lepădat sulemenelile din timpul vizitei sale în India şi celelalte ţări asiatice, a protestat cu vehemenţă împotriva declaraţiilor preşedintelui din Casa Albă. După cum anunţă radio Bucureşti, sub bagheta sa magică, s'a pornit în mai aproape toate ţările satelite o campanie de meetinguri, de rezoluţii şi proteste ale diferitelor organizaţii, cluburi, uzine, etc., împotriva declaraţiilor preşedintelui Eisenhower ca să le condamne ca amestecuri imperialiste în chestii interne şi ca flagrante nesocotiri ale „suveranităţii" acestor state. Au fost scoşi din închisoare prizonieri politici cari au consimţit să se pună la dispoziţia acestei campanii de lichidare a emigraţiilor, semnând apelurile întocmite de politruci ce li se pun în faţă. Tot în acest scop s'au înfiinţat şi aşa zisele comitete de repatriere dotate cu mijloace băneşti bogate. Aşa înţeleg bolşevicii să insceneze cu un uriaş aparat de propagandă, campania împotriva politicii de eliberare a Statelor Unite. Emigraţiile vor fi puse sub tirul de baraj moral al unor false lozinci patriotice. Toţi transfugii care au trişat în exil cu asemenea sentimente au început să fie lăudaţi ostentativ de radio Bucureşti ca nişte complici virtuali ai acţiunii camuflate de penetraţie sovietică în emigraţie. Căci metodele de a proclama oficial nevoia unirii şi de a semăna de fapt discordia, prin insinuări mincinoase, şoptite cu perseverenţă la colţuri de stradă pentru a învenina sufletele celor nepreveniţi, au căutat să disloce emigraţia noastră. Desigur că actorii protagonişti ai acestei farse scelerate, în cazul că se vor întoarce în ţară, nu vor fi băgaţi în lagărele „de muncă şi de reeducare" care îi aşteaptă pe ceilalţi. Aceştia au fost însă cei ce au împărţit şi în străinătate vitregia sorţii cu naţiunea asuprită de acasă, luptându-se cu cea mai neagră mizerie şi înfruntând adesea o nepăsare mai mult decât insultătoare. Cu toate că propaganda comunistă încearcă să exploateze în mod criminal tocmai această stare de mizerie, fluturând înaintea ochilor refugiaţilor imaginea ireală a unei patrii prospere, mulţumită şi în plină ascensiune, noi credem totuşi că cei călîţi de o lungă suferinţă nu-şi vor bate joc de propriile lor dureri şi nu vor trăda năzuinţa spre libertate a neamului românesc, lăsându-se ademeniţi de făgăduielile mincinoase ale imperialismului moscovit. In împrejurările date, orice întoarcere slăbeşte acţiunea de eliberare a patriei şi întăreşte poziţia Moscovei, care voieşte să prelungească la infinit — adică până la noi agresiuni — starea de sclavie a ţărilor cotropite.

In orice caz, emigraţia românească va trebui să dovedească prin atitudinea pe care o va lua în anul acesta, dacă este o ramură uscată, desprinsă din trunchiul naţiunii, sau un factor necesar al luptei de eliberare naţională, conştient de misiunea şi răspunderea sa istorică.

C. S.

Campania de repatriere

Efortul depus de guvernul R.P.R. în a convinge un număr de refugiaţi să se repatrieze a fost încununat de succes, în ciuda lipsei flagrante de logică în argumentele prezentate şi cu toată vădita rea credinţă cu care au fost prezentate „realităţile" din România. Să fi reuşit oare patetismul lăcrămos şi patriotard, de pesima calitate, să mascheze carenţa oricărei garanţii eficace cu privire la soarta rezervată naivilor, sau desperaţilor, sau rătăciţilor, care aveau să cedeze apelurilor comuniste? Oricum ar fi fost, unii dintre aceştia aveau să fie „reţinuţi" chiar dela frontieră sau, ceva mai târziu, în cursul interogatoriilor; absolut toţi însă au fost supuşi unor îndelungi şi riguroase anchete menite să completeze dosarele noilor victime... Oameni cari nu au mai vrut, sau nu au mai ştiut, sau nu au mai putut să-şi păstreze în mâini proprii frânele destinului, le-au încredinţat de frică şi besmeticie, sau oboseală, dracului. Macabra reeditare a basmului scufiţei roşii!

Succesul comunist nu apare diminuat de cifra

absolută, nici de procentul — redus — ce l-au reprezentat în sânul exilului şi nici chiar de calitatea — modestă sub raportul potenţialului românesc intrinsec — a celor întorşi. „Repatriaţii", cine şi cum sunt, au fost destul ca număr şi suficient de variaţi ca profesiuni şi categorii etnice şi sociale, ca să poată fi prezentaţi opiniei publice româneşti ca o fidelă secţiune a exilului, cu valoare exemplară pentru întreaga masă a refugiaţilor. Si publicitatea a fost suficient de abil regizată pentruca întoarcerea în ţară să poată apare ca o consecinţă a „incapacităţii", „relei credinţe", „relei voinţe" sau indiferenţei lumii libere atât cu privire la soarta refugiaţilor cât şi — mai grav—faţă de însăşi soarta poporului român.

Interesează prea puţin şi faptul că declaraţiile celor repatriaţi apar clar a fi fost făcute din raţiuni oportuniste, lesne de înţeles, sau „sugerate" de către „cei în drept" sau, pur şi simplu, redactate de scribii regimului în conformitate „cu imperativele sacre ale cauzei" („stilul" lor pledează pentru această ultimă ipoteză). Singurul lucru care interesează cu adevărat — şi în aceasta constă imensul succes înregistrat de comunişti — este faptul material, cu mulţimea implicaţiilor morale şi politice, al întoarcerii celor câţiva nefericiţi; fiindcă repatrierea acestora confirmă, prin însuşi faptul ei, în ochii poporului român izolarea morală şi politică în care a fost lăsat să lâncezească; şi această confirmare, mai mult decât toate celelalte loviturі primite în ultimul deceniu, ar putea să marcheze începutul sfârşitului; al sfârşitului unei rezistenţe şi unei lupte, niciodată întrerupte în spirit de massa poporului român. Si bolnavul atunci moare sigur, când singur a renunţat să mai trăiască.

Ce a permis acest succes comunist? Care sunt cauzele? Cine poartă răspunderile? Cum de a fost posibil ca în plină redută a lumii libere şi chiar în rândul acelora care în mod deliberat şi în cumplit de deplină cunoştinţă de cauză îşi aleseseră taberile, inamicul să fi fost în măsură să opereze o breşă atât de virulentă şi atât de plină de consecinţe? Cum de mulţimea serviciilor, şi a „planurilor", şi a instituţiilor occidentale, care justifică atâtea funcţiuni, şi atâtea bugete, şi atâtea eforturi, să fi fost incapabile să prevadă, să fi fost în imposibilitate să preîntâmpine evoluţia spre o situaţie care să permită această nouă înfrângere, a câta în palmaresul lumii libere?

Cunoaştem un tânăr român, ţăran şi fiu de ţărani, care, acum câţiva ani, a „ales libertatea" pentru a putea să lupte mai bine împotriva cutropitorului. Imediat ce a ajuns la noi ne-a cerut să-i punem în mână o armă şi să-l învăţăm cum, şi unde, să înceapă lupta. „Străinătatea" îl interesa numai ca trambulină spre pământul pe care îl lăsase în urmă şi dorea cu tot dinadinsul să rămână credincios hotărîrii de a lupta, care singură stătuse la baza plecării sale din ţară.

Lipsiţi de mijloace proprii de luptă şi obligaţi prin forţa lucrurilor să ne încadrăm „strategiei" occidentale — când foarte, când prea „coexistenţială", cel puţin în fapt — a trebuit să apelăm la... răbdarea lui: „Nu a sosit momentul: mai aşteaptă!" Momentul respectiv s'a încăpăţinat însă, evident, să mai sosească. Au survenit în schimb încrucişările de zâmbete fotogenice dela Geneva, recunoaşterea unei calităţi oficioase groparilor naţiei (nu mai suntem de mult singurii care să-i socotim ca atare pe domnii din concernul Creţianu-Vişoianu), alegerile din Franţa şi... campania de repatriere, în nestânjenită desfăşurare. Alternând între şomaj, spital şi salahorie, tânărul în chestiune, care refuzase consecvent să renunţe la opinca ancestrală pentru beneficiul unui eldorado transoceanic (ce inconştientă a fost politica emigrărilor!), ne-a întrebat acum câteva săptămâni dacă nu socotim că ar fi mai bine să renunţe acum, într'un târziu, la şansa — problematică — de a revedea patria (eliberată) prin luptă, pentru şansa — imediată şi palpabilă — de a se întoarce acasă prin canalele comisiei de repatriere; repatrierea, chiar cu preţul sclaviei, îi apărea acum ca având mai mult sens decât o expatriere definitivă.

Evident că am încercat să-l convingem, cu cât am putut aduna ca căldură — şi argumente retorice — să rămână; dar iarăşi nu am fost în stare să-i spunem cât, cum şi mai ales la ce... Ca acest tânăr mai sunt în Europa câteva zeci, sau sute. Alte sute, sau mii, ridicaţi prin emigrare la rangul de „unităţi economice active", armonios încadraţi în diverse economii naţionale dar, în parte măcar, pierduţi definitiv pentru neamul românesc, pasc vite în Australia, taie copaci în Canada sau sapă puţuri în Venezuela, pentru mai binele unor patrii străine. Acelora rămaşi în spate, să lupte, le-a rămas deschisă singura cale a... ratării. Si astfel se iroseşte o ultimă rezervă liberă a naţiei, rezervă care va lipsi, cândva, la apel; şi acest apel, atunci când va scrâşni, va fi lansat de toată lumea liberă... Ca să poată ajunge în lumea liberă aceşti tineri au căzut pe frontiere, serviţi de unelte bolşevice, de zece ori — în ultimii ani de o sută — mai mulţi. La ce a servit acest holocaust?

Cunoaştem şi o venerabilă casă românească, ridicată pe spinări şi cu obol românesc: mult din puţinul unor refugiaţi. Menirea ei, exemplar împlinită în anii aspri de exil, a fost să dea adăpost refugiaţilor — fără discriminări — proaspăt sosiţi în lumea liberă, până prindeau picior. Munca depusă şi timpul dedicat ridicării ei şi, dela terminare (1949), întreţinerii şi administrării, nu au fost, evident, retribuite. Dimpotrivă, acei cari au făcut casa şi-au mai dat, peste muncă, şi propriul lor obol, ca să îngroaşe cu ceva firul subţire al ajutoarelor întâmplătoare; fiindcă acestea erau puţine, şi modeste, ca şi mijloacele susţinătorilor posibili: prieteni şi camarazi ai primilor şi una dintre entităţile confesionale ale exilului. Casa aceasta a adăpostit în cei şapte ani de existenţă peste 350 de refugiaţi. Intr'un fel a reuşit să se menţină peste linia de plutire, tot acest timp, cu toată nepăsarea, şi uneori boicotul, celor mulţi.

In ultimile luni vremea şi uitarea au subţiat însă, din cale afară, dincolo de limitele posibilului, şi aceste ajutoare. Astăzi, existenţa acestei case încă plină de refugiaţi (este şi a fost singura în genul ei pentru toate naţionalităţile din exil) este ameninţată cu dispariţia. O instituţie care a stat ani de zile cu fruntea la duşman, nepăsătoare, ca o sfruntare în faţa atotputerniciei comuniste, pare să fie definitiv condamnată de nepăsare şi uitare. Cu ea însă nu ar pieri numai o casă, şi nici chiar numai un ultim sprijin al celor mai lipsiţi dintre cei fără patrie: noii sosiţi. Odată cu ea ar dispare un simbol. Exilul românesc, anonim şi amorf, ameninţat din ce în ce mai mult de neantul nefiinţei, este în aceasta solidar responsabil cu lumea liberă.

Aproape întotdeauna s'a desprins din tratamentul pe care ni l-a rezervat Occidentul nouă, masei refugiaţilor — excepţie făceau o serie de exemplare alese cu o stranie lipsă de judiciozitate — o atitudine de jenă, de rezervă, de suspiciune, faţă de tot ce voiam, faţă de tot ce credeam, faţă de tot ce reprezentam, faţă de însăşi existenţa şi justificarea noastră. Nenumărate şicane birocratice, o lipsă aproape generală de înţelegere omenească specifică, individualizată, ne-au lăsat de multe ori deschise numai alternativele emigrării (cu primejdia contingentă de asimilare) sau a naturalizării (cu condiţia obligată a înstrăinării sub raport românesc, prin condiţia unicităţii legale şi morale a calităţii naţionale). Dar astfel lumea liberă, care a încurajat — din considerente economice — politica emigrărilor, care a favorizat — din raţiuni de comoditate birocratică — politica naturalizărilor, care, sfidând opinia şi realităţile exilului, a discriminat în alegerea colaboratorilor după criterii şi prejudecăţi care frizează superstiţia, neglijând sau desconsiderând în acelaşi timp orice efort sau încercare de luptă, de creaţie, de organizare sau simpla afirmare autentic românească, a fost incapabilă să intuiască că pentru unii dintre aceia care nu voiau, sau nu puteau (bolnavi, bătrâni), să accepte niciuna din căile preconizate se deschidea, aproape obligatoriu, a treia alternativă... Sovieticii au speculat-o magistral.

Cu modesta experienţă pe care ne-o conferă cca. 30 de ani de controverse şi altercaţii cu comunismul, îndrăsnim să sugerăm diferitelor oficine vestice pentru studiul şi aplicarea războaielor reci, psihologice, etc., să înceapă să se ocupe puţin şi de sentimentul *inutilităţii*, al *inutilităţii* oricărui *sacrificiu*, al *vanităţii* oricărui *efort*, al oricărei *încercări*, al oricărei *răbdări*, care a început să pună stăpânire pe sufletele refugiaţilor şi, prin ultimile defecţiuni din rândurile lor, şi mai mult pe masa poporului român. Nu prin experienţe de laborator „democratice" tip Comitetul Naţional, şi nici prin dopajul repetat cu promisiuni şi speranţe zadarnice tip „Free Europe", se va putea lichida criza morală şi psihologică a deştăraţilor şi a oprimaţilor. Si o asemenea criză există, şi se va agrava cu fiecare ceas, cu fiecare eroare, cu fiecare omisiune.

Poporului oprimat din ţară trebuie să i se dea acum — şi credem că le merită cu vârf şi îndesat — *probe palpabile* de solidaritate. Deştăraţii, cari mai umplu tranşea virtuală a luptei de eliberare, pretind *fapte*, în spiritul diferitelor doctrine şi angajamente enunţate de atâtea ori în trecut. Si mai vor... ca indiscriminarea şi probitatea democratică să-şi găsească aplicaţie şi în tratarea problemelor exilului. Incoltit din toate părţile, presat, siluit, torturat de duşman, părăsit şi uitat de aliaţii naturali, poporul român duce de zece ani — oscilând între descurajare şi desperare — o existenţă de calvar. Niciun spirit nu poate să reziste indefinit torturii psihologice create printr'un regim de decepţii succesive; niciun suflet, sentimentului de abandonare definitivă, absolută. Dacă se mai aşteaptă mult, o naţiune vrednică, care întotdeauna şi-a justificat dreptul la viaţă, se va prăbuşi definitiv. Iar nouă, acelora care mai păstrăm un dram de vlagă în mădulare, ne mai rămâne numai alternativa unei lupte sinucigaşe şi... gustul amar lăsat de dezertarea prietenilor.

D. Ghermani

Majadahonda

Sărbătorim în această lună aniversarea a 19 ani dela moartea eroică a legionarilor Moţa şi Marin la Majadahonda, în împrejurimile Madridului. In zilele întunecate de astăzi pe care le trăieşte poporul român, această aniversare se împleteşte strâns cu suferinţele lui cumplite, arătându-i în toată strălucirea şi slava calea care duce spre mântuire.

In vara anului 1936, a isbucnit războiul civil în Spania. Deoparte erau forţele naţionaliste conduse de Generalul Franco, de alta parte luptau ca să subjuge Spania şi să o transforme într'o colonie sovietică, comuniştii diriJaţi de Moscova. Cu toate că poporul român nu era direct ameninţat de acest război, orice minte luminată putea să-şi dea seama că în Spania se hotăra şi soarta ţării noastre: „De va cădea Crucea la pământ în Spania — scrie Ion Moţa — se vor clătina temeliile ei şi în România, iar comunismul, dacă va fi biruitor azi acolo, se va năpusti mâine asupra noastră". Cutremurat de acest adevăr, pleacă Ion Moţa pe frontul spaniol, pentru a pecetlui cu propriul lui sânge dragostea lui pentru Hristos şi Neam. Ca fraţi, vrednici de luptă, el şi-a ales dintre căpeteniile Gărzii de Fier, încă şase camarazi, între care se afla şi acel sortit să cadă alături de el, Vasile Marin.

Echipa de legionari a fost însoţită în Spania de Generalul Cantacuzino-Grănicerul, care-şi câştigase o faimă legendară în războiul de întregire a neamului. Generalul Cantacuzino venise ca să ofere Generalului Moscardo sabia ce-o purtase în războiu în semn de omagiu pentru eroismul cu care a apărat Alcazarul din Toledo şi ca cinstire a tuturor acelora cari au rezistat în această citadelă, smulgând admiraţia lumii întregi.

Legionarii de pe frontul spaniol au luat parte la grelele lupte din jurul Madridului, Dumnezeu ferindu-i de primejdii până în ziua de 13 Ianuarie 1937, când un obuz inamic curmă viaţa lui Moţa şi Marin, în tranşeele dela Majadahonda. Hotărîrea cu care venise Moţa în Spania să lupte şi să moară pentru Hristos, se împlinise. „Eu aşa am înţeles datoria vieţii mele" — scrie Ion Moţa în Testamentul său. „Am iubit pe Christos şi am mers fericit la moarte pentru El". Vasile Marin, căzut odată cu el, avea aceeaşi conştiinţă lucidă a sacrificiului: „Era o datorie de onoare care apăsa pe umerii generaţiei noastre. L-am făcut cu acelaşi drag, ca şi cum ar fi fost vorba de ţara mea".

Ultima dorinţă a lui Moţa, lăsată în Testamentul său, a fost ca neamul românesc să se ridice biruitor peste toate greutăţile şi duşmăniile: „Si să faci, măi Corneliu, din ţara noastră, o ţară ca un soare, şi puternică şi ascultătoare de Dumnezeu!"

Această viziune măreaţă a destinului românesc astăzi pare atât de îndepărtată încât nu ne încumetăm nici să visăm la ea. Scumpa noastră ţară zace la pământ, îngenunchiată, umilită şi batjocorită de hoardele comuniste. Poporul român a ajuns în puterea altui popor, încât nu mai e stăpân nici pe propria lui nenorocire. De zece ani o putere străină dispune de viaţa şi munca lui, jefuindu-l de tot ce produce, de toate bogăţiile lui, luându-i până şi pâinea din gură. Impilarea ce o suferă poporul român e atât de grea încât şi lacrimile au încetat să mai curgă din ochii istoviţi ai celor de acasă.

In desperarea fără margini care bântuie dela un capăt la altul al ţării, se aude îndemnul de dincolo de mormânt al lui Ion Moţa: „Nu vă lăsaţi răpuşi. E mai rău aşa." Atunci când s'ar părea că nu mai e nimic de nădăjduit, că triumful comunismului e desăvârşit, că lumea occidentală se desinteresează de soarta noastră, atunci când înaintea ochilor nu mai vedeţi nimic altceva decât o mare de întuneric, atunci s'ar putea să aibă loc isbăvirea şi lanţurile robiei să cadă de pe trupurile voastre încărcate de suferinţă. Crucea dela Majadahonda vă trimite această certitudine, venită dintr'o altă lume, unde se guvernează după legile eterne ale adevărului şi peste voinţa oamenilor. Să ne aducem aminte, ne învăţa tot Ion Moţa, de Iisus Christos, răstignit de răutatea oamenilor, ca a treia zi să învie în toată puterea şi mărirea.

Nici învierea neamului românesc în putere şi mărire nu mai este departe. Puterile răului, cari ţin în lanţuri poporul românesc, sunt sortite pierii. Din domnia urii, care s'a întins peste România odată cu armatele sovietice de ocupaţie nu va mai rămâne în istoria neamului noştru decât o amintire de groază. Peste aceste suferinţi cumplite, peste ruina vieţii româneşti, se va înălţa România pentru care a murit Ion Moţa: „O ţară ca soarele sfânt de pe cer."

Noi, cei ce ne bucurăm de libertate pe pământul ospitalier al Spaniei şi suntem înconjuraţi de toată dragostea acestui popor glorios, reuniţi la Majadahonda pentru a ne înclina la locul unde au căzut Moţa şi Marin, ne reînoim jurământul de credinţă în faţa crucii ce le perpetuează amintirea, hotărîţi să nu dăm înapoi dela nicio jertfă pentru eliberarea Patriei noastre.

MĂRTURII STREINE

Era camarilelor

Asupra unuia dintre cele mai sumbre capitole din istoria României moderne — domnia cuplului Carol-Lupeasca — s'a scris mult în străinătate, dar versiunea preferată a fost mai întotdeauna încărcată cu elemente de roman senzaţional. „Nu numai o istorie senzaţională asupra unei faimoase curtezane, ci deasemenea şi o trecere în revistă a unor importante evenimente care au dus la distrugerea României ca naţiune liberă" şi-a propus să prezinte, în cartea sa **„Lupescu"**, scriitoarea americană Alice-Leone Moats.

Autoarea s'a întreţinut deseori cu Carol şi Elena Lupescu şi a putut să-şi dea seama de vulgaritatea şi lipsa de orice urmă de caracter a acestora. Nici nu e surprinsă dealtfel de factura cu nimic deosebită de a unei prostituate de rând a Elenei Lupescu. Nu-şi poate explica, cum a fost posibil însă ca un om „de instabilitatea de caracter şi iresponsabilitatea" lui Carol să conducă o ţară spre prăpastie, fără să întâmpine din partea oamenilor politici români — cu excepţia lui Corneliu Codreanu — nicio rezistenţă serioasă. Oricum, date fiind însuşirile celor două sinistre persoane gi, Alice-Leone Moats a socotit că nu poate pune nicio bază pe spusele lor şi, pentru a scri o carte cât mai aproape de adevăr, a trebuit să-şi adune din altă parte materialul documentar. Timp de optsprezece luni a cercetat arhivele ziarelor şi bibliotecilor din Franţa, Spania, Italia, Germania şi Anglia. A interviewat peste două sute de persoane — Români, foşti prieteni sau adversari ai Elenei Lupescu şi diplomaţi şi jurnalişti străini acreditaţi în Bucureşti între 1923-1940. „In cursul anchetei făcute", scrie Alice Moats, „am aflat că tot ceeace alţi autori au afirmat despre această femeie fatală, ieşită abia de o generaţie din ghetou, e de cele mai multe ori produsul fanteziei lor. Cariera Lupeştii e compusă din episoade demne de un roman ruritan: comploturi, asasinate, intrigi de palat, revoluţii, scandaluri etc.; adevărul în acest caz e mult mai bizar decât ficţiunea".

Inceputul „romanţei" dintre Carol şi Lupeasca e un pretext pentru autoare de a trasa un tablou foarte puţin măgulitor al moravurilor dominante în mediul bucureştean de altădată. Necunoscând decât felul de viaţă agreat de aşa zisa „buna societate" din „micul Paris al Balcanilor", concluzia pripită a autoarei e că România era mai curând o ţară de operetă, locuită de un popor de sclavi docili, condus de o clasă depravată, coruptă şi lipsită de orice conştiinţă naţională. Floarea societăţii româneşti apare reprezentată de scursoarea levantină a băieţilor de bani gata, stâlpi ai cafenelelor de pe Calea Victoriei, trândavi şi obsedaţi de goana după aventuri galante.

In această adunătură de emuli ai lui Casanova, pomădaţi şi având ca subiect preferat de conversaţie etalarea de obscenităţi, Carol, lipsit de educaţia părintească adecvată şi fără personalitate, e considerat o biată victimă a unor apaşi de talia lui Urdăreanu, Puiu Dumitrescu sau comandorului Tăutu, un personaj putred şi grotesc care în vremea lui s'a bucurat în lumea bucureşteană de o reputaţie reprimată de poliţia de moravuri în orice ţară civilizată.

Fuga prinţului Carol cu fata droghistului Wolff la Paris a fost un prilej binevenit pentru mulţi oportunişti din clasa conducătoare românească să se preteze la tot felul de intrigi şi aciuni donquijoteşti. In loc să-l lase să-şi consume, departe de ţară şi uitat de toată lumea, viaţa de desfrâu spre care avea o înclinaţie morbidă, i s'au stimulat sistematic apetiturile de putere şi jaf, readucându-l până la urmă pe tronul României. Singura scuză pentru manevrele acestor pescuitori în apă tulbure a fost slăbiciunea Consiliului de regenţă, care după moartea lui Buzdugan a fost complet lipsit de orice autoritate şi eficacitate. Prinţul Nicolae, „răsfăţat şi stricat de către mama sa", îşi petrecea timpul organizând curse de automobile şi aviaţie; mitropolitul Miron Cristea furniza prin abaterile în viaţa sa privată material pentru cronica scandaloasă, iar Sărăţeanu, omul impus de partidul naţional-ţărănesc, era un incapabil notoriu.

Astfel, lovitura de stat a revenirii pe tron, organizată de câţiva politicieni şi militari iresponsabili, cu sprijinul unor persoane dubioase ca Barbu Ionescu şi Puiu Dumitrescu şi concursul suspect al lordului Rothemere, campionul iredentismului maghiar, a fost dată fără a întâmpina vreo rezistenţă. Carol a fost primit triumfal în ţară, iar la scurt interval, cu toate protestele platonice ale lui Maniu, a sosit şi Elena Lupescu, călătorind cu paşaportul soţiei unui membru al guvernului.

Ce s'a petrecut după instaurarea domniei cuplului Carol-Lupeasca se ştie. Alice-Leone Moats desvăluie o serie de fapte care şi până acum au rămas cunoscute numai unui număr restrâns de persoane. Jaful inaugurat de Carol cu ajutorul camarilei, fărădelegile comise şi uşurinţa cu care a desmembrat partidele politice, autoarea le explică la fel ca toţi străinii cari au scris cronica întâmplărilor din România până la abdicarea regelui Mihai: în România n'a existat democraţie de tipul occidental, ci numai câteva clici de politicieni corupţi şi incapabili cari au pregătit terenul pentru tragedia de astăzi a ţării. „Cu toate realizările de sub domnia lui Carol I, timpul de care a dispus a fost prea scurt ca să-i permită să promoveze simţul responsabilităţii civice în supuşii săi şi să stârpească tradiţia corupţiei

guvernelor. Tara avea bogăţii mari, dar ţăranii au rămas săraci şi analfabeţi".

Când a venit, Carol II a repetat mereu că programul său va fi „nu să dividă, ci să unească". In loc de asta a dovedit o capacitate uluitoare de a manevra facţiunile de partid una împotriva celeilalte. „Fireşte", precizează autoarea, „elementele desagregării existau deja şi el numai le-a folosit. România era o democraţie numai cu numele şi puţinele încercări care au fost făcute de a o transforma într'o democraţie reală au slăbit doar guvernul fără a întări poporul. După primul războiu mondial, sistemul de două partide a fost înlocuit de o mulţime de partide care nu serveau decât interesele politicienilor ambiţioşi şi fără scrupule". Aceste lucruri prea bine cunoscute e bine să fie amintite şi acum, când politicienii din Comitetul Naţional şi anexele sale continuă să pretindă că sunt reprezentanţii unei democraţii care n'a existat.

Impotriva lui Carol şi camarilei de politicieni corupţi şi servili s'a ridicat Corneliu Codreanu. Impresionată de campania de defăimare pe care au dus-o anumite cercuri străine în Vest şi, desigur, şi de desvăluirile cu tâlc pe care i le-au făcut cele peste „două sute de personalităţi române din exil", autoarea nu manifestă nicio simpatie pentru lupta Gărzii de Fer. Mai mult, a luat de bune o serie de enormităţi din cele pe care membrii Comitetului Naţional s'au întrecut de zece ani încoace în a le semnala State Department-ului. Aşa aflăm că Garda de Fer a fost în permanenţă susţinută financiar din afară de Germania naţional-socialistă, iar în interior de Malaxa; că la acest sprijin s'a adăugat şi contribuţia substanţială a Ministerului de Interne şi a lui Gavrilă Marinescu şi că, în timpul pogromului din 1933-1934, Corneliu Codreanu n'ar fi scăpat cu viaţă dacă nu ar fi fost ascuns, la intervenţia lui Auschnitt, în casa unui văr al... Elenei Lupescu.

Peste toate aceste învinuiri imaginare, Alice-Leone Moats recunoaşte forţa personalităţii lui Corneliu Codreanu şi rolul curativ al acţiunii conduse de el în România. Chiar antisemitismul atât de reproşat Gărzii de Fer e considerat o consecinţă inevitabilă a anticomunismului mişcării: „Corneliu Zelea Codreanu a organizat Legiunea Arhanghelului Mihail pentru a lupta împotriva comunismului şi, pentru că toţi conducătorii comunişti după primul războiu mondial erau evrei, Legiunea a devenit şi antisemită."

„Spre deosebire de alţi aspiranţi la dictatură în ascensiune în vremea aceea în Europa", concede cu o urmă de ironie autoarea, "Codreanu nu se bizuia pe vorbărie, ci pe tăcere... Personalitatea sa emana o forţă neobişnuită, mistică, care magnetiza oamenii şi-i făcea să-l urmeze orbeşte". Autoritatea imensă exercitată de Codreanu asupra celor cu care venea în contact nu se datora numai atributelor magnetice ale personalităţii sale, ci mai ales însuşirilor lui de caracter extraordinare, şlefuite de o voinţă de fier şi de convingerea că un conducător, pentru a se impune adepţilor săi, trebuie să-i depăşească pe toată linia în ţinuta morală şi în puterea de sacrificiu. Codreanu era imun la orice fel de încercare de corupere: „Incercările lui Carol de a-l câştiga au eşuat pentrucă Codreanu era fundamental un om cinstit, un ascet care nu poate fi cumpărat cu tentaţii materiale. El dezaproba relaţiile regelui cu Madame Lupescu din motive morale şi se opunea corupţiei şi abuzurilor regimului". Tactica adoptată de Carol în această privinţă „a devenit şi mai pronunţată după venirea lui Urdăreanu la palat, care l-a infectat cu convingerea lui în coruptibilitatea oricărui om. Carol îşi închipuia că va găsi într'o zi preţul adecvat şi pentru Codreanu. Ceeace l-a desmintit a fost cinstea lui Codreanu. Procedeele sistea lui Codreanu. Procedeele sistea lui Codreanu şi Urdăreanuose ale lui Carol şi Urdăreanu nu au fost fără efect faţă de ţinuta morală a lui Codreanu, ca o floretă împotriva unui balrag de război... In condiţiile acestea, era inevitabil ca şeful Gărzii de Fer să devină inamicul implacabil al lui Carol. In lupta care a urmat, unul a terminat cu moartea, iar celălalt în exil."

„Când a sosit Carol în România în 1930 a găsit dezordine; când a plecat, în 1940 a lăsat haos".. Acest sfârşit dezastruos al domniei celui de al treilea rege din dinastia de Hohenzollern e un imbold pentru autoare să se întrebe în ce măsură dinastia de Hohenzollern e răspunzătoare de multe din stările nenorocite din România modernă.

„Ramura germană a acestei familii pretinde că România a deformat pe Hohenzollerni. Atmosfera bizantină din România ar fi adus la suprafaţă defecte ţinute ascunse într'o ţară atât de refractară frivolităţii ca Germania". Firesţe, o astfel de justificare a deficienţelor de caracter ale membrilor dinastiei române e destul de naivă. Rămânând însă la consideraţii de psihologie individuală, Alice-Leone Moats, care e consternată de corupţia, desfrânarea şi metodele de jefuire a ţării întrebuinţate de Carol, constată că rapacitatea, în forme mai moderate, a fost o slăbiciune comună membrilor familiei regale române: „Toţi membrii familiei regale române, începând cu Carol I, s'au dovedit a fi hrăpăreţi".

Dar genul de corupţie care descalifică în primul rând dinastia de Hohenzollern e corupţia politică exercitată prin intermediul camarilelor, corupţie care a înăbuşit orice tendinţă de guvernare sănătoasă şi însufleţită de respectul legilor fundamentale ale statului. „Tragedia României a fost că regii ei au domnit cu ajutorul camarilelor. Carol I a avut una compusă din oameni bătrâni, bănuitori şi fără spirit de creaţie; în vremea lui Ferdinand, ţara a fost controlată de camarila reginei Maria, condusă de Stirbei; sub Carol II, camarila a constituit-o prietenii Lupeştii". Amintirea acestui trist bilanţ al domniei

(Continuare în pag. 16)

EXILUL VECINILOR

Agitație ucraineană

Câteva din popoarele din estul Asiei, la inițiativa guvernului naționalist chinez de pe Formoza și a celui sud-corean, au constituit, în vederea unei lupte comune mai eficace împotriva expansiunii comuniste, „Liga anticomunistă a popoarelor Asiei" (APACL).

La inițiativa acestei ligi asiatice, președintele A.B.N.-ului, Dl Jaroslav Stetzko, a întreprins între 9-28 Octombrie 1955 o călătorie în Formoza, unde a fost primit de oficialitățile chineze și de însuși generalissimul Ciang Kai Sek cu onorurile cuvenite conducătorului unei organizații europene paralele cu APACL, pentrucă grupul de inițiale A.B.N. nu înseamnă altceva decât „Blocul antibolșevic al națiunilor".

„Națiunile" ar trebui să fie de fapt națiunile europene subjugate de către Soviete după ultimul război și cele înglobate mai de mult în imperiul moscovit. In realitate însă, A.B.N.-ul e o organizație patronată de grupa emigranților ucrainieni condusă de Stefan Bandera, din care, pe lângă ucrainieni, mai fac parte și câțiva membri de altă naționalitate, nici pe departe reprezentativi pentru o fracțiune importantă a națiunilor lor, ci, în cele mai multe cazuri, reprezentându-se pe ei înșiși.

Lucrul acesta nu jenează deloc pe ucrainieni, cari dețin controlul complet al organizației. Cu această organizație ei urmăresc să aibă un instrument de manevră politică în lumea liberă, ca să arate acesteia că toate națiunile din răsăritul Europei și cele din imperiul sovietic acceptă conducerea ucraineană. Dispunând de un astfel de prestigiu, lupta pentru independența Ucrainei — mai precis, agitația pentru crearea unui stat ucrainean uriaș care să înglobeze vaste teritorii aparținând vecinilor — ar avea mai multe șanse de reușită.

Bluff-ul A.B.N.-ului n'a prins însă în Vest. Americanii sunt edificați asupra valorii reprezentative a organizației, iar în Anglia agitația pro-ucraineană e susținută numai de „Liga Scoțiană" (Scottish League for European Freedom) condusă de John F. Stewart.

In îndepărtata Formoză, Dl Stetzko a reușit cu mai multă ușurință să fie considerat conducătorul unei organizații a națiunilor europene subjugate. Numai că și de astădată, ca în toate împrejurările când s'a prezentat în această calitate imaginară, șovinismul ucrainean a triumfat contra diletantismului pluri-național și în toate declarațiile făcute și discursurile ținute s'a străduit să convingă gazdele de necesitatea unei Ucraini independente care să păstreze în Vest teritoriile răpite de Ruși Poloniei și României.

Relatând succesul vizitei Dlui Stetzko în Formoza, revista ucraineană în limba germană, „Ukraine", subliniază tocmai propaganda pentru cauza Ucrainei făcută de vizitator. Dealtfel e foarte natural pentru un ucrainian să-și susțină cauza națiunii lui: reprobabil e farsa formulei A.B.N. care e folosită pentru acest scop. In același număr al revistei ucrainiene, pentru a da mai mult colorit întregii acțiuni propagandistice, e publicat un articol intitulat „Crăciunul într'un sat ucrainean din Bucovina" și o cronologie a Ucrainei în politica internațională între 1917-1953, în care intrarea armatei române în Cernăuți, la 11 Noembrie 1918, e menționată astfel: „Armata română ocupă Cernăuții și Bucovina nord-vestică. Politică de desnaționalizare barbară a Românilor în ținuturile ocupate".

Tipică pentru felul cum înțeleg Ucrainienii relațiile cu vecinii lor în viitor e reacțianea la memoriul „Pro Basarabia", apărut în vara trecută la Paris și semnat de aproape toți reprezentanții organizațiilor românești din exil. O publicație ucraineană din Germania a făcut mare caz de cuprinsul acestui memoriu, reproșând Românilor că în loc să fie preocupați de lupta împotriva bolșevismului se opun aspirațiilor naționale ucrainiene. Aspirațiile de care e vorba sunt pretențiile Ucrainienilor asupra Bucovinei și Basarabiei de nord și sudului Basarabiei. Un motiv de nemulțumire deosebit pentru foaia ucraineană a fost menționarea Românilor aflați dincolo de Nistru, cifrați modest de către autorii memoriului „Pro Basarabia" la numai 700.000 de suflete, cu mult sub datele publicate de Nour sau Smochină. Pe autorul articolului-răspuns nu l-a șocat numărul de Români, pentrucă și în statisticile ucrainiene — obișnuite să reducă la cel puțin jumătate numărul populațiilor neucrainiene — cifra dată pentru Moldovenii din stânga Nistrului e de jumătate de milion. Argumentul principal al publicației ucrainiene în această privință a fost că Transnistria n'a aparținut niciodată istoric României, uitând că trecerea acestei regiuni sub dominație rusească a avut loc abia la sfârțitul secolului al 18-lea.

Ceeace ziaristul ucrainean a reprosat memoriului „Pro Basarabia" se aplică în fapt agitației ucrainiene în exil. Intre expanzionismul bolșevic și cel ucrainean e identitate geografică și de metodă completă, numai firma e alta. Intr'un studiu asupra naționalităților din imperiul sovietic, „Russia and her Colonies", Walter Kolarz constată că Ucrainienii au fost favorizați în permanență de Ruși în dauna altor naționalități: „Politica sovietică a încurajat naționalismul ucrainean în opera de realizare a expanziunii teritoriale rusești. Cea mai spectaculară înaintare teritorială a Uniunii Sovietelor dela 1939 încoace a fost realizată folosind sloganul de unificare a ținuturilor ucrainiene într'un stat național. Sovietele au anexat astfel teritorii care au fost pierdute de Rusia în războiul civil și altele care au încetat să fie rusești din Evul Mediu, cum e Galiția orientală cu orașul Lemberg". Mai mult, Bolșevicii au reușit să facă din sudul Ucrainei, care cuprindea un conglomerat de populații, un teritoriu ucrainean, prin deportarea sau lichidarea Grecilor, Germanilor și altor naționalități așezate de mult în număr mare acolo, așa cum au lichidat și pe Tatarii din Crimeia și cum încearcă să lichideze acum populația românească din Basarabia și de dincolo de Nistru.

La acest capitol, Walter Kolarz scrie: „Din punct de vedere geopolitic Moldova sovietică și-a împlinit misiunea. Republica Socialistă Moldovenească a fost creată ținând seamă de existența unei Românii ostile. După ce România a devenit comunistă, Republica Socialistă Moldovenească n'are sens. Diferența între Moldoveni și Români e o ficțiune pe care Moscova nu o poate susține indefinit. Domnitorii Stefan cel Mare și Cantemir nu sunt numai figuri ale istoriei Republicei Socialiste Moldovenești: ei aparțin Moldovei întregi sau, mai bine zis, istoriei României. Nimic nu poate demonstra mai bine slăbiciunea ideologică inerentă Republicii Socialiste Moldovenești decât faptul că istoria sa nu e decât istoria română răstălmăcită."

Colaborare cu grupele din exil?

Sub acest titlu, buletinul „Informationsdienst des Bundes der vertriebenen Deutschen", VI. Jg. Nr. 41/42 publică un articol semnat de Dl Herwart Scheiner, care pledează pentru o mai strânsă colaborare între grupele de emigranți din țările est-europene și organizațiile refugiaților de naționalitate germană.

„Chiar dacă astăzi expulzații germani nu-și dau încă seama sau nu vor să înțeleagă", scrie Dl Scheiner, „emigranții est-europeni sunt aliații lor firești (și în consecință și ai poporului german) în năzuința de a-și recâștiga patria pierdută și libertatea. Înțelegerea și colaborarea cu ei și peste ei cu națiunile lor e o precondiție fundamentală pentru orice activitate politică cu sens privind chestiunile Europei orientale. Aceasta se îndreaptă în mod necesar contra aceluiaș adversar, se referă în parte la aceleași teritorii și poate avea succes numai în urma intervenții comune a forțelor. De aceia trebuie făcut orice efort ca acest adevăr să fie popularizat în propriile rânduri și să fie împărtășit deasemenea și acelor reprezentanți ai anumitor grupe din exil cari încă nu recunosc că un război politic pe două fronturi — contra Uniunii Sovietelor și a unei Germanii ce aspiră să-și recâștige unitatea — nu poate sfârși decât cu înfrângerea totală a întregii Europe și cu nimicirea propriilor visuri naționale."

Aluzia „războiului pe două fronturi" privește emigrația polonă și pe cea cehoslovacă. Prima, în majoritatea ei, înclină pentru definitivarea încorporării teritoriilor luate dela Germania în 1945, iar Cehii ezită să reconsidere soluționarea problemei convietuirii cu Germanii sudeți.

Nu există niciun litigiu care să greveze viitoarele relații româno-germane. Dimpotrivă, tonul e în favoarea promovării legăturilor cu Germania și realizării precondițiilor colaborării viitoare încă de pe acum. Pe plan extern, aspirațiile germane de reunificare, în cadrul frontierelor dinainte de cel de al doilea război mondial, nu contravin în niciun fel intereselor naționale românești. O recuperare a teritoriilor răsăritene de către Germania va obliga marile puteri să sprijine cererile tot așa de legitime ale Poloniei de a i se înapoia teritoriile de dincolo de linia Curzon, anexate de Soviete. Față de pericolul potențial al unor nemăsurate pretenții ucrainiene de expansiune în viitor, refacerea vechii Polonii e pe linia intereselor românești.

Pe plan economic, corelația de interese româno-germane din trecut nu va diminua în importanță. Faptul că România s'a industrializat va contribui mai curând la mărirea volumului de schimburi româno-germane, complimentaritatea dintre cele două economii menținându-se încă în multe privinți și știindu-se că schimburile dintre statele industriale sunt mult mai active decât cu cele agrare. Dar mai ales poziția geopolitică a României, în cazul probabil al desmembrării sudului Rusiei și regiunilor de dincolo de Caucaz și Marea Caspică în o serie de state naționale, va avea o mare importanță pentru Germania. România va deveni baza principală pentru tranzitul schimburilor economice ale Germaniei cu noile state.

Reluarea relațiilor diplomatice cu Sovietele nu constituie pentru Germani un obstacol în calea cultivării relațiilor cu emigrații, schimbul de reprezentanțe diplomatice dintre Bonn și Moscova fiind numai un paleativ pentru moderarea războiului rece: „Luarea de legături diplomatice cu Moscova nu înseamnă de loc sfârșitul războiului rece, ci e o indicație că acesta a intrat mai curând într'un stadiu mult mai periculos, fiind mai subversiv. Cu atât mai puțin trebuie să renunțăm în viitor la cooperarea cu acei aliați firești cari cunosc din propria experiență această variantă a disputei cu Moscova".

Atât autorul cât și comentarul care precede articolul lasă să se întrevadă aspectul delicat al relațiilor cu organizațiile de emigranți, care reprezintă o mulțime de tendințe, de multe ori în dezacord ireconciliabil. O încercare din partea cercurilor germane de a „coordona diferitele tendințe" existente în emigrațiile de dincolo de Cortina de Fer, nu credem că ar avea vreun succes; ar putea fi privită, pe drept, ca o imixtiune menită să lezeze amorul propriu național al celor care îl au.

Desigur, menajarea tuturor tendințelor, grupelor și grupuleților din exil, nu e posibilă; cine vrea să fie prieten cu toată

(Continuare în pag. 16)

REVISTA PRESEI

RECONFORTARE SPIRITUALA

„PERSPECTIVE CRESTINE" a ajuns la al patrulea număr. Revista Centrului românesc de studii religioase din Barcelona, condusă de preotul Alexandru Mircea, se impune din ce în ce mai mult atenţiei Românilor din exil.

Ceeace dă revistei o notă aparte este fericita alternanţă între articolele de doctrină cu cele de reconfortare sufletească a cititorului. Acestea din urmă sunt tot atât de bine tratate şi cu aceeaşi grije ca documentarea să nu lipsească. Nu sunt îndemnuri goale, ci îndemnuri care pleacă dintr'o convingere profundă şi dintr'o cunoaştere tot atât de profundă a subiectului.

In articolul „Rugăciune şi Politică", scris de părintele Mircea, pe lângă caracterul lui exhortativ, se pune la contribuţie o aleasă selecţie de cunoştinţe. După ce citează o pagină admirabilă din Alexis Carrel despre puterea rugăciunii, autorul încheie articolul cu următoarele cuvinte cari ni se par vrednice de reprodus :

„Vrea cititorul să mediteze o clipă asupra acestei pagini... şi pe urmă să încerce această experienţă : să intre într'o biserică, într'un moment când e puţină lume, şi acolo să încerce a-şi aduna gândurile, sentimentele, a-şi verifica preocupările, porniri'e, judecăţile şi planurile, sub privirea lui Dumnezeu. Nu importă dacă credinţa e slabă, dacă sufletul e hărţuit de îndoieli... Rugaciunea e autentică chiar şi atunci când nu e altceva decât un strigăt de neputinţă : „Doamne, ajută necredinţii mele." Să revină constant la acest exerciţiu de desintoxicare lăuntrică. E absolut sigur că această constanţă, împreunată cu dorinţa de a ajunge la o restabilire sau la o clarificare a comuniunii, a intimităţii cu Dumnezeu, va deschide sufletului perspective nebănuite, dându-i, în deosebi, acel echilibru al existenţii la care omul nu poate ajunge în nicio altă formă."

O IESIRE DE REA CREDINTA

„Legea" celor de rea credinţă îşi dă multă silinţă „să schimbe porecla în renume". Un exemplu recent şi tipic de asemenea rea credinţă ce se întrece cu gluma este şi contribuţia în proză a unui acrobat în contractarea de căsătorii „nevalabile" ce-l scutesc de riscul unei condamnări pentru bigamie. Absolvindu-se—cu dela sine puteri şi cu largă generozitate — împreună cu complicii săi, de multe şi grele păcate, el se îndeasă la rol în farsa de brigandaj politic montată cu mare tămbălău şi scandal în oropsita noastră emigraţie. Pozează cu emfază grosolană şi ipocrită care îi e proprie — de acord cu niste regisori perfizi — ca apărător imaculat al unor principii morale pe care tocmai el şi complicii săi le-au călcat în picioare, pentru a abate astfel privirile celor nepreveniţi dela mobilul real al isprăvii tragicomice de carnaval macabru ce doreşte să compromită o credinţă necondiţionată, transformând-o într'o firmă comercială dubioasă. Numai firma goală, apostaţii o pot însă atârna cu inconştienţă cinică sub cea tot aşa de mincinoasă a unui fost temnicer cu grad de general şi agenţilor săi interlopi cu grade mai mărunte. Cu puteri unite noii tovarăşi se tocmesc slugi la toate aventurile, ca de pildă la mascarada prinţişorului nebăgăios ce visează să ajungă pretendent la scaun domnesc. In acelaşi timp, nobilii asociaţi s'au mai ostenit să dărâme şi singura şcoală românească din Germania prin intrigi şi defăimări, afirmând că n'ar fi „autorizată".

Noi, care n'am luat parte la manevrele insiduoase ale acestor transfugi fripturişti, suntem mândri că nu corespundem concepţilor „sui generis" de onoare pe care pretinsul autor se pare că şi le-a însuşit în timpul cât a făcut „viligiatură" preventivă pentru alte practici ilicite, dar rentabile. Pe el, de altfel nici nu-l putem lua măcar în serios, fiindcă mintea sa sărăcuţă poposeşte încă în bezna celor mai înapoiate ere preistorice, când omul n'a ajuns decât să arunce din ascunzătoare o piatră neciopliă împotriva semenului său ce-i alungă vânatul prin simpla sa prezenţă, necum să poată deosebi binele de rău. Vina principală pentru insulta adusă memoriei Căpitanului, al cărui nume de martir a fost invocat în mod sacrileg pentru a acoperi intenţiile nemărturisite ale fripturiştilor de astăzi, o are însă teologul vanitos şi fariseu care a pus pe hârtie şi a dichisit produsul epocal al spintecătorului de urechi şi săpunofag, fiindcă bolboroseala subtilă a acestuia nu poate vedea lumina tiparului.

Fariseul grafoman şi invidios ar fi fost totuşi în stare să-şi dea seama de marea fără-de-lege pe care a pus-o la cale cu aer nevinovat de mironosiţă, dacă patima sălbatică de a săvârşi găinăriile pe care le-a îndrăgit atât de mult nu i-ar fi întunecat judecata rece. E într'adevăr greu să te desbari de anumite deprinderi lucrative însuşite la bursa neagră cu plasarea unor bijuterii ce nu figurau nici în inventarul averii părinteşti şi nici nu au fost câştigate prin agoniseală proprie. E cu atât mai greu să te desbari de găinării, cu cât bijuteriile miraculoase i-au dat teologului versatil putinţa să trăiască în belşug pe când majoritatea conaţionalilor săi se lupta crâncen cu neagra mizerie.

A sosit însfârşit clipa ca masca ipocrită să fie smulsă colectivului de histrioni la bâlciu, pe care înaintaşii noştri îi numiau pe bună dreptate acum două sute de ani „pehlivani". Căci jena firească a omului de bun simţ de a-i arăta în toată goliciunea lor a fost interpretată de histrioni ca primă de încurajare

(Continuare în pag. 16)

DIN LUMEA EXILULUI

REZOLUTIE

Comitetul Executiv al Tineretului Naţional Tărănesc în Exil, întrunit în şedinţă extraordinară în Paris şi Montréal, în 25 - 26 Dec. 1955, pentru a studia evenimentele politice petrecute în ultimul timp în ţară şi în exil, precum şi confuzia provocată de aşa zisul „Comitet Naţional", a votat în unanimitate următoarea rezoluţie :

1. Tineretul Naţional Tărănesc în Exil se închină cu smerenie şi devotament în faţa martiriului marelui Român, democrat şi preşedinte al Partidului Naţional Tărănesc, Iuliu Maniu. Tineretul Naţional Tărănesc în Exil se leagă faţă de Neamul Românesc şi partidul Naţional Tărănesc că memoria, eroismul, cinstea şi lupta lui Iuliu Maniu îi va fi deapururi steaua călăuzitoare a luptei lui contra corupţiei, nepotismului şi demagogiei în viaţa publică şi politică a ţării.

2. Tineretul Naţional Tărănesc în Exil protestează pe lângă Free Europe pentru recunoaşterea grupului de pensionari sub comanda lui Vişoianu, în mod fraudulos auto-numit „comitet naţional". Vişoianu, cel mai detestat om în istoria politică a ţării şi exilului cât şi subordonaţii lui nu reprezintă pe nimeni şi nimic. Niciun membru al acestui „comitet" n'a fost ales de Poporul Român în Parlamentul ţării în ultimii 25 de ani, deci niciunul nu are dreptul să vorbească în numele neamului. Niciun membru al acestui „comitet" n'a fost ales sau delegat de niciun partid politic sau altă grupare, deci niciunul n'are dreptul să vorbească în numele exilului românesc. Vişoianu, care le face cecurile, îi clasează în ordinea serviabilităţii „neşovăitoare".

3. Tineretul Naţional Tărănesc în Exil protestează vehement, aşa cum a făcut şi în trecut, contra dictaturii, imoralităţii şi inactivităţii introduse şi patronate în Partidul Naţional Tărănesc din Exil de dl Augustin Popa & Co.

4. Constatând situaţia de mai sus, Tineretul Naţional Tărănesc din Exil chiamă la „u n i r e ' n c u g e t ş i ' n s i m ţ i r i" toate forţele româneşti anticomuniste din exil pentru înlăturarea imposturei şi corupţiei instaurate la conducerea destinelor exilului. Nicio forţă anticomunistă din exil nu poate fi împiedicată să-şi aducă aportul său la marea şi sfânta luptă de eliberare a Neamului de sub robia comunistă !

Trăiască unitatea exilului românesc !

* * *

Din partea Comitetului executiv al Tineretului Naţional Tărănesc în Exil semnează : Dr. Emil O n a c a, Ing. Eugen S t e f ă n e s c u, Anton D r ă g a n, Dr. Onorius P a n t e a, Nicolae D ă n i l ă, Dr. Augustin D o r d a i, Mircea C ă t a n ă şi Iosif P o p.

* * *

Originalul în englezeşte al rezoluţiei a fost trimis State Department-ului şi la Free Europe.

IMPOTRIVA REPATRIERII

Din partea Asociaţiei Germanilor din România („Verband der Deutschen aus Rumaenien") primim spre publicare :

Adunarea din anul 1955 a membrilor „Asociaţiei Germanilor din România" a decis mutarea sediului Asociaţiei dela München la Mainz, a ales post mortem pe fostul secretar de stat Rudolf Brandsch ca preşedinte de onoare şi ca membri de onoare doi foşti ofiţeri ai armatei germane, Assi Hahn şi Gotthilf Cramer.

In legătură cu ultimele decrete de amnistie ale guvernului actual din Bucureşti şi cu propaganda acestuia pentru repatrierea cetăţenilor români refugiaţi în Vest, Adunarea s'a pronunţat unanim împotriva unei întoarceri în condiţiile de astăzi din democraţiile populare, pentru a nu se întări regimul comunist şi slăbi astfel frontul antisovietic. O reintoarcere trebue refuzată, atâta vreme cât guvernul din Bucureşti refuză să permită ieşirea din ţară şi cu aceasta reunirea cu membrii familiei aflaţi în Vestul liber.

Noua adresă a Asociaţiei este: M a i n z, Frauenlobstr. 91 3/10 III. Etage. Administraţiile publicaţiilor din exil sunt rugate să le expedieze în viitor la această adresă.

EDITURA «CARPATII»

Intre sărăcia celor mai mulţi, indiferenţa unora şi — de ce n'am spune-o ? — sabotajul organizat al altora, ziarele, revistele şi, mai ales, cărţile, văd lumina zilei cu neînchipuit de mari greutăţi.

Vrem să scoatem în evidenţă astăzi, o realizare românească ce pare deadreptul un miracol. E vorba de editura „Carpaţii" dela Madrid.

După tipărirea celor patru volume ale Istoriei Românilor de A. D. Xenopol, în editura amintită mai sus au apărut „Istoria literaturii române" de D. Murărăşu (2 volume), „Naţionalismul lui Eminescu" de acelaş autor, „Poveşti" de Ion Creangă, „Dacia" de V. Pârvan, "Rapsodia Iberică" de Aron Cotruş, „Poeme fără ţară" de V. Posteucă, N. Novac şi N. S. Govora şi — recent — „Din crucea pădurii", poeme de Ion Tolescu.

Ceeace trebuie remarcat este ideea directoare a editurii : ca se adresează marei mase a exilaţilor şi nu numai unei minorităţi pretenţioase. Astfel, între cărţile de sinteză a Istoriei Românilor a fost aleasă aceea a lui A. D. Xenopol — cu toată vechimea ei — pentru simplitatea, claritatea şi, mai ales, pentru viziu-

(Continuare în pag. 16)

ŞTIRI DIN ŢARĂ

Jaful rusesc. Directivele pentru cel de al doilea plan cincinal prevăd la capitolul agricultură că în anul 1960 producţia de carne va trebui să atingă 1.300.000 tone anual. Aceleaşi directive la capitolul circulaţia mărfurilor prevăd că populaţiei i se va distribui anual cantitatea de 200.000 tone. Asupra destinaţiei diferenţei de 1.100.000 tone carne anual, regimul păstrează o elegantă discreţie. Ea serveşte aproape în totalitate „ajutorării" marei patrii a socialismului.

Socializare. Micii meseriaşi, croitorii, cizmarii, tâmplarii, tinichigii, etc., care reuşiseră să-şi păstreze încă atelierele proprii urmează să fie siliţi să intre în cooperative meşteşugăreşti.

Tuberculoza. Faţă de întinderea ravagiilor acestei boli provocată de mizeria în care este ţinută populaţia României, regimul comunist s'a văzut silit a lua măsuri deosebite. In decursul noului plan cincinal, capacitatea sanatoriilor TBC va trebui să fie mărită cu cca 15.000 paturi.

Măsura este prevăzută la capitolul „creşterea nivelului de trai cultural şi material".

Controlul de către partid. In noul statut al partidului comunist s'a prevăzut dreptul de control al celulelor asupra activităţii conducerii tehnice şi administrative a întreprinderilor economice. Organele de conducere ale întreprinderilor industriale şi economice sunt obligate să prezinte periodic rapoarte de activitate ce urmează să fie discutate în şedinţele organizaţiei comuniste din întreprinderea respectivă.

Rezistenta pasivă. Opunerea ţărănimii faţă de măsurile de colectivizare a agriculturii se manifestă până şi în modul în care gospodăriile colective execută dispoziţiunile guvernului. Alex. Moghioroş, în discursul ţinut la congresul partidului comunist din România, a relevat că prevederile legii pentru desvoltarea creşterii animalelor nu au fost nici pe departe îndeplinite. Gospodăriile colective erau obligate să întreţină un şeptel de 6 vaci şi 23,55 porci pentru fiecare 100 ha teren arabil aflat în exploatarea gospodăriei colective. Cifrele atinse nu reprezintă însă decât o medie de 1,85 vaci şi 8,57 porci pe 100 ha teren arabil.

Soarta oportunistilor. In raportul ţinut în faţa congresului, Gheorghiu-Dej a revelat că în urma operaţiunilor de verificare a membrilor de partid pornite după fuziunea cu social-democraţii din 1948, nu mai puţin de 192.000 membri au fost excluşi din partid.

Obicei bun. La rubrica „Cum nu trebuie să lucrăm", „Scânteia" citează pe un tovarăş din biroul unei organizaţii de bază dela întreprinderea „Radio Popular". Acesta afirmă că ei şi-au făcut un obicei bun: în ajunul fiecărei sărbători înfiinţează câte o brigadă, semnând şi cuvenitele procese verbale.

Pentru a primi calificativul de fruntaş în producţie, nu se cere prea mult: unul „nu-şi precupeţeşte timpul de lucru", iar un altul „este un element harnic şi citeşte mult". După cum se vede, nici inovaţii şi nici depăşiri de normă aşa cum cere partidul.

„Fruntasi" în productie. Un tehnolog dintr'o secţie din uzina „Electroputere" din Craiova, Theodor Müller, este citat elogios într'un articol din Scânteia din 1 Decembrie 1955 pentru meritul de a fi înlocuit, împreună cu alţii, cărămizile refractare şi praful de şamotă cu nisip în cubilourile dela turnătorie, cu nisipul de râu şi cu silicatul de sodiu. Tot în „Scânteia", cu numai o zi înainte, se publică o scrisoare în care tot tovul Müller este criticat că a lăsat să se folosească pământ de proastă calitate pentru forme.

Atitudinea muncitorilor faţă de partid. Instrucţiunile comitetului central prevedeau în 1950 ca admiterile de noi membri în partid să cuprindă un procent de cel puţin 80% muncitori, pentruca astfel să se asigure o compoziţie socială satisfăcătoare a partidului. Cu ocazia congresului s'a arătat că această dispoziţie nu a fost respectată. Procentul de muncitori din totalul de membri admişi începând din 1952 reprezintă cca 48%. Dela un procent de 37,02% muncitori nu s'a ajuns decât la o proporţie de 42,61% în 1955.

Geologii R.P.R.-isti. Intr'un reportaj asupra deschiderii unei noi mine de cărbuni în comuna Vârghiş din regiunea autonomă maghiară este povestit şi un mic incident care aruncă lumină asupra prospecţiunilor geologice: muncitorii au făcut mai multe săpături fără a găsi cărbune. Atunci s'au constituit două tabere: unii, cei din localitate afirmau că sapă degeaba, întrucât tot cărbunele a fost deja extras pe vremea exploatării dela sfârşitul secolului trecut. Cei din a doua grupă, minerii aduşi din bazinul Văii Jiului, afirmau că ei au încredere în afirmaţiile geologilor.

După ce săpăturile au continuat fără rezultat, s'a recurs la o altă „metodă": un maestru a căutat să stea de vorbă cu bătrânii satului şi reuşind să găsească pe unul de 79 de ani, acesta le-a dat indicaţii unde să sape.

Un adevărat progres al ştiinţei reperiste!

„Activizarea" utemistilor căsătoriţi. In toate organizaţiile U.T.M., după căsătorie, utemiştii cei mai activi, atât femei cât şi bărbaţi, părăsesc complet activitatea şi rup aproape complet legăturile cu organizaţia. Explicaţia este destul de simplă: U.T.M.-ul deţine singur dreptul de a organiza distracţiile tineretului. Balurile de exemplu pot fi organizate numai de U.T.M. După căsătorie, nevoia de a lua parte la distracţii se reduce.

Pentru a remedia această situaţie, la uzina siderurgică din Hunedoara s'au organizat (după exemplul comsomolului rus) seri ale tinerilor căsătoriţi, având ca mijloace de atracţie în sală cea mai bună muzică din oraş şi bufet. Cum nu erau siguri de participare, dacă „seara" ar fi fost anunţată numai prin afişe, s'au trimis invitaţii fiecărei familii.

Cum se începe o carieră. „Scânteia tineretului" face un portret al unui instructor de U.T.M., „crescut şi educat de partid".

In 1944, fiind argat la un „chiabur", a făcut următoarea ispravă pe care o povesteşte cu mândrie şi pe care ziarul i-o citează în acelaşi spirit: „S'a întâmplat într'o zi să văd că nişte ostaşi sovietici n'au cai de schimb. Am stat şi m'am gândit: ce-ar fi să-i dau pe ai stăpânului?... I-am scos din pădure şi i-am dat. Noaptea, chiaburul a băgat puşca pe geamul grajdului şi a tras în patul unde dormeam de-obicei. Dar eu eram sus în podul cu fân..."

A intrat pe urmă la o fermă de stat, a fost ales membru în biroul raional U.T.M., numit secretar al sindicatului agricol raional, unde a făcut „dreptate" argaţilor şi pe urmă instructor raional: Dumitru Drăghici din raionul Filimon Sârbu. Acum organizează gospodării colective şi întovărăşiri agricole.

Colectivele de studenti. Studenţii sunt împărţiţi în grupe de câte 19-20, fiecare grupă fiind condusă de un „triunghiu": organizatorul U.T.M., responsabilul profesional şi responsabilul sindical.

Se prescrie acestui „triunghiu" să cunoască preocupările fiecărui student din grupă, cu cine este prieten, unde-şi petrece timpul, ce citeşte, cum trăieşte.

Pentru a asigura controlul asupra fiecărui student i se cere ca să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului în mijlocul „colectivului".

Tentaţia tehnicienilor

După anunţarea rezultatelor primului plan cincinal şi a obiectivelor desvoltării industriale între 1955-1960, în presa reperistă au apărut câteva articole semnate de tehnicieni şi oameni de ştiinţă cunoscuţi în ţară înainte de instaurarea regimului comunist. In toate aceste articole e exaltată opera de industrializare actuală, care apare cu atât mai remarcabilă când e comparată cu realizările modeste de sub guvernele burgheze.

Fără îndoială, autorii articolelor respective au fost obligaţi să ţină seamă de normativele publicisticii de democraţie populară şi să introducă în text slogane caracteristice propagandei comuniste. La fel, e probabil că li s'a solicitat contribuţia şi au trebuit să răspundă pentru a nu risca să fie consideraţi duşmani ai regimului şi să-şi piardă pâinea. Totuşi, din proza lor se desprinde şi o apreciere sinceră a progreselor tehnice din R.P.R.

Tehnicienii şi oamenii de laborator au mentalitatea diferită de a celorlalţi oameni. Pasiunea cercetări îi face să vadă microcosmosul în care activează exagerat în proporţii şi să nu înţeleagă întotdeauna corelaţia armonică care trebuie să existe între diferitele aspecte ale vieţii omeneşti. Pentru tehnician, o maşină sau o uzină e bună dacă îşi îndeplineşte scopul pentru care a fost construită, dacă „funcţionează" ireproşabil: pentru economist mai intervine pe lângă aceste elemente şi problema rentabilităţii, chestiunea dacă capitalul necesar construirii şi funcţionării unei fabrici n'ar fi putut fi investit mai util în altă parte: pentru omul de stat intervin criterii naţionale, juridice şi etice care fac şi mai complexă problematica. Această complexitate scapă tehnicianului. Tentaţia sa de a vedea numai o faţă a lucrurilor e puternică.

Reprezentativ pentru atitudinea oamenilor de ştiinţă vechi cari au acceptat să servească cu talentele lor planurile de „transformare socialistă" ale regimului comunist e profesorul Dumitru Leonida. Student strălucit al şcoalei politehnice din Charlottenburg, unde a luat diploma de inginer cu calificativul excepţional, când s'a întors în ţară n'a încercat să facă carieră rapidă în consiliile de administraţie a marilor întreprinderi, ca atâţia alţii mai puţin dotaţi. S'a ocupat cu pasiune de meseria lui, dedicându-se mai departe studiului şi împărtăşindu-şi cunoştinţele studenţilor politehnicieni români. Unul din proiectele care l-a obsedat toată viaţa a fost construcţia hidrocentralelor de pe Bistriţa dela Stejar şi Toance. La guvernele dinainte de războiu n'a aflat însă prea mult entuziasm pentru proiectul său. Lipsa de mijloace de finanţare şi neîncrederea în rentabilitatea sigură a unor investiţii atât de uriaşe au barat punerea în execuţie a planurilor. Comuniştii, care rezolvă problema rentabilităţii cu muncă forţată şi care apreciază mai mult cantităţile materiale absolute decât logica măsurilor economice, i-au îmbrăţişat proiectul, dându-i suprema satisfacţie a vieţii lui. Intr'un articol din 13 Ianuarie a.c. îşi exprimă indirect gratitudinea pentru această satisfacţie, prezentând un tablou impresionant al României, în cazul utilizării întregului potenţial hidroenergetic al ţării.

Ca profesorul Leonida sunt desigur — în parte victimele seducţiei realizărilor tehnice din R.P.R. şi profesorii Gheorghiu, Macovei, Murgeanu, Carafoli, Ţiţeica, Ionescu-Siseşti ş.a. cari au fost aleşi membri ai Academiei, au primit premii de stat sau apar deseori cu contribuţii ştiinţifice în presa comunistă. Ar fi însă greşit ca oamenii aceştia să fie consideraţi uneltele comuniştilor: sunt dominaţi numai de pasiunea lor pentru progresul tehnic. Istoricul englez Hugh Seton-Watson, un bun cunoscător al problemelor Europei răsăritene, scria de curând că tehnicienii

Continuare in pag. 16)

COLABORARE CU GRUPELE DIN EXIL

(Urmare din pag. 11)

lumea, nu reuşeşte să fie cu nimeni. Statul german dispune însă de mijloace informative necesare, pentru a aprecia just ce grupe din exil sunt cu adevărat reprezentative pentru mari fracţiuni din populaţia ţărilor respective în prezent şi şansele pe care le are fiecare din aceste grupe de a participa la opera de reconstrucţie statală după eliberare.

ERA CAMARILELOR

(Urmare din pag. 9)

dinastiei de Hohenzollern nu poate fi ştearsă de evocarea nostalgică a „vremurilor de fast şi strălucire" din Europa Centrală de altădată. Domnia lui Carol „e ultimul act al acestei epoci cu străluciri de foc de artificii. Nu se va mai repeta."

O IESIRE DE REA CREDINTA

(Urmare din pag. 12)

pentru un iureş infam. Le vom smulge deci masca ipocrită, prezentându-i la nevoie aşa cum sunt pe cei care otrăvesc emigraţia românească din Germania. Este actul necesar şi aşteptat de mult de toţi oamenii cinstiţi, deoarece restabileşte adevărul faţă de cele mai nerusinate încercări de a inversa rolurile şi a răsturna poziţiile. Suntem siguri că împotriva toxinelor care ameninţă să distrugă un organism sănătos antitoxinele nu vor întârzia să-şi producă efectul salutar, ferindu-l de înnecul fără nădejde în mlaştina minciunii.

C. S.

TENTATIA TEHNICIENILOR

(Urmare din pag. 15)

din statele satelite sunt cei mai indicaţi să nutrească în sufletul lor un sentiment de mândrie naţională. Uzinele construite sub regimul impus de Ruşi sunt rezultatul muncii lucrătorilor români şi al puterii lor de creaţie. Dacă această mândrie naţională, înăbuşită acum, se va manifesta în momentul eliberării şi în opera de refacere ce va urma, niciun guvern nu le va putea refuza clemenţa.

EDITURA «CARPATII»

(Urmare din pag. 13)

nea istorică a lui Xenopol: naţionalistă şi ţărănească. In ceeace priveşte „Istoria literaturii", nu credem că s'ar fi putut face o alegere mai potrivită. Intre ideile prea înapoiate ale unora şi prea avansate ale altora, era potrivită Istoria literaturii lui Murărăşu, la jumătatea drumului dintre extremele reprezentate de Iorga sau Lovinescu, ca să nu mai vorbim de „Istoria literaturii" lui Gh. Călinescu, tendenţioasă şi total lipsită de onestitate.

„Poveştile" lui Creangă sunt un adevărat dar făcut tuturor copiilor de Români din exil.

In ceeace priveşte cele două cărţi de poeme, „Poeme fără ţară" şi „Din crucea pădurii", editura „Carpaţii" a căutat să se adreseze celor mulţi. „Poeme fără ţară" ca şi „Din crucea pădurii" prezintă gândurile, visurile, durerile şi speranţele tuturor exilaţilor români care nu se pot adapta în ţările unde i-au aruncat valurile mâloase dela Răsărit şi oftează mereu după cerul Patriei.

STIRI DIN AMERICA

Colinde de Crăciun la Radio Detroit. Din iniţiativa I. P. S. Sale Dr. Teofil Ionescu şi sub conducerea d-lui prof. Valentin Frunză, un grup de corişti din Windsor şi Detroit, formând un cor mixt pe patru voci, a cântat la postul de radio W I L B din Detroit, timp de o jumătate de oră, colinde de Crăciun româneşti.

Parastas. Duminică, 11 Dec. 1955, s'a oficiat la Catedrala Sf. Gheorghe din Windsor un parastas pentru Iuliu Maniu. In predica ţinută, părintele Nestorian Cicală a preamărit în afară de viaţa lui Maniu şi rolul pe care l-au jucat pentru înălţarea României Dinu Brătianu, Mareşalul Antonescu şi Corneliu Codreanu. Mitul acestor oameni, a spus părintele Cicală, trebuie să rămână veşnic în sufletul poporului nostru; referindu-se la Corneliu Codreanu şi lupta sa, a adăugat că adevărul nu trebue ascuns, ci spus fără teamă.

CRACIUNUL IN GERMANIA

Hamburg. Asociaţia Românilor din Nordul Germaniei a ţinut în ziua de 17. 12. 1955 serbarea pomului de Craciun în capela Sf. Nicolae din Hamburg. La serbare au luat parte Români din nordul Germaniei precum şi reprezentanţi ai organizaţiilor refugiaţilor altor naţionalităţi, ai autorităţilor şi instituţiilor de binefacere.

Darurile pentru copii şi gustările servite celor prezenţi au fost acoperite din donaţiile membrilor Asociaţiei.

Augsburg. O frumoasă serbare a pomului de Crăciun a organizat şcoala românească din Augsburg, de sub conducerea Dlui învăţător Gr. Scorochirja. Serbarea a avut loc în sala de festivităţi a Institutului Englez, (Englisches Institut), iar programul a fost executat în întregime de elevii şcolii. Dl învăţător Scorochirja a evocat în cuvântul de deschidere frumoasele datini româneşti de Crăciun, interzise acum în ţara subjugată.

La reuşita serbării a contribuit hotărâtor sprijinul material şi organizatoriu oferit de Păr. Haic, conducătorul Misiunii Catolice Române din Germania, şi de Păr. Petre Cădaru.

COMITET STUDENTESC

Asociaţia studenţilor români din Germania „Nicolae Bălcescu" şi-a ales la 15. 1. 1956 un nou comitet de conducere. Ca preşedinte al Comitetului a fost ales Dl P. Chelemen, secretar Dl C. Ionescu şi casier Dl Al. Suga.

Pentru a feri Asociaţia de a fi folosită în scopuri streine de rolul pe care trebuie să-l îndeplinească, Adunarea Generală a hotărît retragerea delegatului Asociaţiei din organizaţia U. A. R. G.

Herausg.: Verlag VESTITORII, Dachauerstr 119, Muenchen 2 - Germany; Inh.: Tr. Golea, Massmannstr.4, Muenchen
Verantwortlicher Redakteur: Dr. Virgil Velescu, Blutenburgstr. 29 - Muenchen 2 — Erscheint monatlich